

Mir

*1981
2013
32 let*

Odmev Međugorja

A photograph of a steep, rocky path leading up a hill. The path is covered with many large, light-colored rocks and stones. The hill is covered with dense green trees and bushes. The sky is blue and clear. The image has a soft, slightly blurred border.

VERA

25.avgusta 2002. "Dragi otroci! Tudi danes sem z vami v molitvi, da vam Bog da še močnejšo vero. Otročiči, vaša vera je majhna a se še niti ne zavedate koliko, kljub temu niste pripravljeni izprositi od Boga dar vere. Zato sem z vami, da vam pomagam dojeti, otročiči, moja sporočila in da jih uresničite v življenju. Molite, molite, molite in samo v veri in po molitvi bo vaša duša našla mir in svet radost, da bo z Bogom. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

KOMENTAR K MARIJINEMU SPOROČILU PO VIDKINJI
MARIJI PAVLOVIĆ 25. maja 2013
MOČNA MOLITEV ODPIRA SRCE

Marijin klic nas v tem sporočilu usmerja k njenemu ljubljenu Sinu. To je središče tega in mnogih drugih Marijinih sporočil. Tukaj se kaže njeno poslanstvo matere in učiteljice vernih, ki želi vse voditi h Kristusu. V svojih sporočilih nam hoče pokazati načine, kako bi prišli bližje k Jezusu. V tem sporočilu še posebej izpostavi vero in molitev, ko pravi: „Danes vas kličem, da bi bili močni in odločni v veri in molitvi ...“ Vera in molitev sta dve stvari, ki ne moreta ena brez druge. Ne more biti nekdo veren in ne moliti ali moliti in ne biti veren. Ena je pogoj za drugo, obe pa morata biti močni in odločni. Kaj pa pomeni, da sta močni in odločni? Na to vprašanje si najlažje odgovorimo, če pomislimo, kaj je njuno nasprotje. Nasprotje močnega je namreč šibkost, nasprotje odločnosti pa neodločnost. To pa ne prinaša sadov, o katerih govori Marija.

Kaj lahko močna molitev doseže, pove Marija sama. Če bodo naše molitve močne, bodo odprle srce njenega ljubljene Sina. Če se nam odpre to Srce, se nam odpre vir milosti, dobrote in ljubezni. Glede na to, da nas Marija k temu kliče, pomeni, da tega še nismo dosegli. Zato morajo biti naše molitve še

močnejše, saj je močna molitev pogoj, da se Srce njenega Sina odpre.

Marija pa nam govori še o drugem odpiranju src, ki je neobhodno povezano s prvim. To je odpiranje naših src. Ta se morajo odpirati Božji ljubezni, ki jo pooseblja prav Božje Srce. Marija pove, kakšna naj bo naša molitev, če naj odpre Božje srce, ko pravi: „Molite, otročiči, molite neprenehoma.“ Če je torej za odpiranje Božjega Srca potrebna močna molitev, pa je za odpiranje naših src potrebna nenehna molitev. Gre za vztrajnost v molitvi, ki je zelo potrebna, če ne že nujna. Nenehna molitev pomeni biti vedno povezan z Bogom, misliti nanj in živeti v njegovi navzočnosti. Tako se srce, ki je v nenehni molitvi, lahko odpira Bogu. Nenehna molitev nam tudi preprečuje, da bi srce odpirali drugim stvarjem, ki nas vodijo stran od Boga in nas pred Njim celo zapirajo.

To Marijino sporočilo je njen lep uvod v mesec junij, ki je ves posvečen Srcu njenega Sina. Ona je to Božje Srce najbolj ljubila in mu bila najbližje. Zato tudi pozna skrivnosti tega Srca bolj kot kdorkoli drug. Eno skrivnost nam je v svoji materinski ljubezni izdala: močna molitev odpira to Srce. Ko se nam že tako odpira to Božje Srce, se morajo z nenehno molitvijo odpirati tudi naša srca. To naj bo naš duhovni načrt in izziv za naprej. Če čutimo, da ga sami ne bomo zmogli, nam ob strani stoji Marija, ko nam zagotavlja: „Z vami sem in posredujem za vse vas in molim za vaše spreobrnjenje.“

p. Benedikt

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti

25. aprila 2013

Dragi otroci! Molite, molite, samo molite, dokler se vaše srce ne odpre v veri kakor cvet, ki se odpira toplim žarkom sonca. To je čas milosti, ki vam ga Bog daje po moji navzočnosti, a vi ste daleč od mojega srca, zato vas kličem k osebному spreobrnjenju in družinski molitvi. Naj vam bo Sveto pismo vedno v spodbudo.

Vse vas blagoslavljam s svojim materinskim blagoslovom.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo

2. maja 2013

Dragi otroci! Znova vas vabim, da ljubite, a ne sodite. Moj Sin je po volji nebeškega Očeta bil med vami, da bi vam pokazal pot odrešenja, da bi vas rešil, a ne da bi vam sodil. Če želite slediti mojemu Sinu, ne boste sodili, temveč boste ljubili, kot vas ljubi nebeški Oče. Tudi ko vam je najtežje, ko padate pod težo križa, ne obupavajte, ne sodite, temveč se spomnite, da ste ljubljeni, in hvalite nebeškega Očeta zaradi Njegove ljubezni. Otroci moji, ne stopajte s poti, po kateri vas vodim. Ne drvite v pogubo. Naj vas molitev in post okrepita, da boste mogli živeti tako, kot bi to želel nebeški Oče – da boste moji apostoli vere in ljubezni, da vaše življenje blagoslavlja tiste, ki jih srečujete, da boste eno z nebeškim Očetom in mojim Sinom. Otroci moji, to je edina resnica; resnica, ki vodi k vašemu spreobrnjenju, potem pa k spreobrnjenju vseh tistih, ki jih srečujete in niso spoznali mojega Sina – vseh tistih, ki ne vedo, kaj pomeni ljubiti. Otroci moji, moj Sin vam je daroval pastirje. Varujte jih, molite za njih!

Hvala vam.

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. maja 2013*

Dragi otroci! Danes vas kličem, da bi bili močni in odločni v veri in molitvi, dokler vaše molitve ne bodo tako močne, da bodo odprle Srce mojega ljubljenega sina Jezusa. Molite, otročiči, molite neprenehoma, dokler se vaše srce ne odpre Božji ljubezni.

Z vami sem in posredujem za vse vas in molim za vaše spreobrnjenje.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. junija 2013*

Dragi otroci! V tem nemirnem času vas znova kličem, da greste za mojim Sinom, da mu sledite. Vem za bolečine, trpljenja in težave, toda v mojem Sinu se boste spočili, v Njem boste našli mir in odrešenje. Otroci moji, ne pozabite, da vas je moj Sin s svojim križem odkupil in vam omogočil, da ste znova Božji otroci, da morete Nebeškega Očeta znova klicati Oče. Da bi bili vredni Očeta, ljubite in odpuščajte, ker je vaš Oče ljubezen in odpuščanje. Molite in postite se, ker je to pot k vašemu prečiščenju; to je pot k spoznavanju in spoznanju Nebeškega Očeta. Ko spoznate Očeta, boste dojeli, da vam je samo On potreben. Jaz kot mati želim svoje otroke v skupnosti enega naroda, v katerem se posluša in uresničuje Božja Beseda. Zato, otroci moji, pojdite za mojim Sinom, bodite eno z Njim, bodite Božji otroci. Ljubite svoje pastirje, tako kot jih je moj Sin ljubil, ko jih je poklical, da vam služijo.

Hvala vam.

(Gospa je to povedala odločno in s poudarkom.)

SPOROČILO KRALJICE MIRU PO VIDCU IVANU, DNE 20. MAJA 2013

20. maja se je okoli 22. ure Marija prikazala vidcu Ivanu na Hribu prikazovanj v Medžugorju. Prisoten je bil tudi Sean Bloomfield (Queen of Peace Production), ki je takole zapisal:

"Nocoj je bil svež večer brez oblakov z ravno prav mesečine, da je razsvetljevala temne dele poti, ki vodi na Hrib prikazovanj. Romarji z vsega sveta so v Medžugorju. Iz pogovora s tukajšnjim frančiškanom, p. Dankom, ki je vprašal prisotne po njihovih državah, je razvidno, da so romarji zastopali najmanj 20 držav. Večina prisotnih je povedala, da so prvič v Medžugorju.

Ko se je spustil mrak, je šepetajoča molitev, ki se je slišala med vzpenjanjem romarjev po Hribu prikazovanj, še dodatno izražala mednarodni značaj Medžugorja.

Marijin kip na vrhu hriba je bleščeče bel v temini neba stal visoko nad romarji, zbranimi okoli Ivana. Množica je molila skupaj z njim in potem nenadoma utihnila.

Po Ivanu: »Naša Gospa je prišla zelo vesela in nas pozdravila s svojim materinskim blagoslovom: 'Hvaljen Jezus!' Nato je molila nad nami z iztegnjenimi rokami. Posebej je molila za bolne. Rekla je:

'Dragi otroci, tudi danes vas na poseben način vabim v tem milostnem času, da odprete svoje duše za Svetega Duha. Dragi otroci, ne dovolite svetu, da vas vodi. Torej, naj vas vodi Sveti Duh. Molite, vztrajajte v molitvi, da bo Sveti Duh prišel nad vaše družine, ki so v temi. Mati moli skupaj z vami, posreduje pred svojim Sinom za vas. Hvala vam, dragi otroci, da ste se odzvali mojemu klicu.'«

Ivan nadaljuje: »Blagoslovila nas je s svojim materinskim blagoslovom in blagoslovila tudi vse predmete, ki smo jih prinesli s seboj. Priporočil sem vas vse, vaše potrebe, namene in družine

in še posebej bolne. Potem je naša Gospa nadaljevala z molitvijo nad nami in nato odšla v svetlečem znamenju križa, rekoč: 'Pojdite v miru, moji dragi otroci.'«

RAZMIŠLJANJE OB MARIJINEM SPOROČILU

25. APRILA 2013

Vera je Božji dar. Je milost. Vero prejmemo po Božji milosti, a brez našega sodelovanja ne moremo verovati, kaj šele, da bi vero poglobljali. Kaj pomeni verovati? To je milost verjeti, da s smrtjo ni vsega konec. Verjeti v to, da bomo po smrti smeli nenehno zreti v Boga in ga častiti, skupaj z našo nebeško Materjo in svetniki. Tako pravi apostol Pavel: „Če pa Kristus ni bil obujen, je prazna vaša vera in ste še v svojih grehih.“ (1 Kor 15,17). Marija nas vabi, naj vztrajno molimo, da nam Bog, kakor obljublja, pomnoži vero. Pomnožil nam jo bo, če bomo za to prosili, kot so prosili apostoli. Evangelist Luka pravi: „Apostoli so rekli Gospodu: ‚Pomnôži nam vero‘.“ (Lk 17,5) Seme, hrepenenje po Bogu, je v nas položeno, vsakemu Gospod položi v srce postavo. Gospod nam po Ezekielu obljublja: „Dal jim bom eno srce in novega duha bom položil v njihovo notranjost. Odstranil bom kamnito srce iz njihovega telesa in jim dal meseno srce.“ (Ez 11,19). Če smo bili krščeni, smo prejeli milost vere, ki bi jo morali negovati, zalivati, gojiti. Najboljše za to je molitev. Če vere ne gojimo in negujemo, če njeno kal zadušimo z grehi in tako zakopljemo zaklad, smo kot malopridni služabnik, ki prinese gospodarju le tisto, kar je prejel. V današnjem času ni lahko biti veren, ni lahko pokazati svoje vere navzven, niti ni lahko o njej govoriti. To ne sme

biti razlog, da ne bi živeli po veri. Ni treba veliko besed, pomembna so dejanja. Dejanja po veri so mogoča, če smo krepostni. Kreposti si lahko pridobimo, če se za to odločimo, to pa lahko storimo, če nas ne slepi greh. Ena izmed kreposti je pravičnost. Katekizem o njej pravi takole: Pravičnost je npravna krepost, ki obstaja v stanovitni in trdni volji, da damo Bogu in bližnjemu, kar jima gre. (1807 – Katekizem katoliške cerkve). Kreposti so nujno potrebne, da bi lahko živeli vero. Pridobimo si jih, če poglobljamo svojo vero, s tem pa tudi odločenost, da bomo Jezusa oznanjali v svojih dejanjih, ko bomo krepostno živeli. Torej molimo za milost vere, upanja, ljubezni. Tako se bodo naša srca odprla, odstranjen bo kamen, srca bodo topla, človeška, milost Božja bo kapljala na kamen, da ga bo stopila, srca se bodo odprla kot cvet, in bodo srkala tople žarke Božje milosti. Mati nam zagotavlja, da je zdaj čas milosti. Kako dolgo že traja in kako je še potreben! Marijino Srce nas varuje, to je bilo jasno povedano v Fatimski prerokbi, katere stoto obletnico bomo praznovali leta 2017. Medžugorsko dogajanje je

nadaljevanje tega, kar je Mati pričela v Fatimi, tako je rekel bl. Janez Pavel II. Marija nas hoče vse pritegniti k svojemu materinskemu brezmadežnemu Srcu. Marija še vedno ravna tako, kot je ravnala v Kani Galilejski. Vidi našo stisko, vidi, kako malo časa imamo v tem sodobnem svetu. Ganljivo je, kako se je približala sodobnemu človeku in njegovi časovni stiski, da je dala možnost petih prvih sobot kot pot, kako priti do Božje milosti za nebesa. Letošnje leto so pobožnost petih prvih sobot priporočili tudi naši škofje. Več o tem si lahko preberemo: http://www.sticna.com/vrtnice/prve_s_obote.html. V Medžugorju nas Marija vabi k osebnemu spreobrnjenju. Kako zelo je to potrebno, posebej še, če menimo, da naše spreobrnjenje ni potrebno, da nimamo grehov ali pa da so zanemarljivi. Tako kot pravi evangelist Janez: »Ako rečemo, da nimamo greha, sami sebe varamo in v nas ni resnice«. (1 Jn 1,8) Marija nas nenehno vabi k spreobračanju, ki je vseživljenjski proces. Ena izmed njenih prošelj se nanaša na pogosto spoved. Mesečna spoved nam omogoča, da postajamo vse bolj občutljivi za greh, da se vse bolj

zavedamo svoje grešnosti in nereda, ki ga naš greh povzroča ne le nam in našim bližnjim, temveč tudi prispeva v svetovno »zakladnico greha«. Greh ni individualna stvar, je skupno zlo. Zato se moramo nenehno spreobračati in si prek molitve nadeti povečevalna očala, da bi bolje videli madeže na našem belem oblačilu, ki smo ga prejeli ob krstu. Družinska molitev, ki jo Mati priporoča, je orodje, kako krepiti odnose v družini, s svojimi bližnjimi, kjer se začne največja zapoved, ki jo je na zadnji večerji dal Jezus Kristus: ljubite svojega bližnjega kot samega sebe! Mati poudarja družino kot vrednoto, ker natančno ve, da je družina v krizi, vidi, kaj vse ji grozi. Kako se ne bi zamislili nad to silno ljubeznijo, s katero Marija ganljivo bedi nad nami! Da bomo lahko ljubili in občutili ljubezen, ki nam jo je Bog položil v srce, moramo moliti. Moliti in premišljevati tudi v družini. To nam bo dalo tudi duhovno povezavo, ki je še kako potrebna, da bomo z ljubeznijo premagovali še tako hude čase in krize. Sveto pismo, katerega vrednost Mati nenehno poudarja, nam bo dajalo odgovore na vsa življenjska vprašanja. Marija, zavetnica slovenskega naroda, ki se je v stiskah, pa tudi v mirnem času, vedno zatekal k njej, nenehno bdi tudi nad našim narodom. Vse lahko dosežemo po Njej, po zaupanju vanjo; tudi odstranitev groženj vojne, naravnih nesreč, kemičnega onesnaženja, kot se je pred kratkim zgodilo ... Kako praktična je Marija, je rekla Maja

Zalar ob neki priložnosti, ko je posegla v življenje enega njenih romarjev ... Marija je živela z nami, bila je ena izmed nas, sedaj se vrača iz večnosti. Prisluhnimo Njeni materinski skrbi in jo poskušajmo posnemati s premišljevanjem v svojih srcih in ravnanjem po njenih prošnjah in nasvetih. Mati nas blagoslavlja s svojim materinskim blagoslovom! Kako čudovito je to, najbolje

podoživimo, če premišljujemo, kako nas je lastna mati blagoslavljala, ali če imamo sami to srečo, da lahko blagoslovljamo svoje otroke. Koliko ljubezni je vložene v ta blagoslov, koliko čudovitih mislih, najboljših želja, skrbi, pripravljenosti trpeti, darovati se za svoje ljubljene. Mati nas resnično ljubi, nosimo tudi to v svojem srcu.

Dr. Marta Ciraj

RAZMIŠLJANJE OB ZADNJIH SPOROČILIH: POJDITE ZA MOJIM SINOM

V zadnjih sporočilih nas Marija poučuje o Sveti Trojici ter nas kot že tolikokrat vabi k neprestani molitvi. V sporočilu Ivanu nas vabi, naj se prepustimo vodstvu Svetega Duha in ne dopustimo, da nas vodi duh sveta, v sporočilu Mirjani pa je izpostavila pomen Jezusa, Očeta ter skupnosti (Cerkve).

V ozadju teh sporočil je povabilo k našemu aktivnemu sodelovanju. Bog nam ponuja čudovite stvari, vendar še vedno zavite v tančico skrivnosti. On hoče, da tudi sami opravimo del naše naloge. Daje nam vse, vendar pod pogojem, da se uresniči naša osebna svoboda, da skozi našo razumnost in osebnostne lastnosti storimo vse, kar zmoremo. In morda je prav ta naša nedejavnost kriva, da sporočila pogosto gredo mimo nas. Če so nam v začetku dajala vsaj čustveno navdušenje, zaradi naše lenobe tudi to postopno izginja. Predvsem pa: če ne resnično sledimo tem sporočilom, postajamo prikrajšani za pravo spoznanje in polno življenje z Bogom, kar je veliko več kot sama čustva.

Zato nas Marija ponovno poziva, naj hodimo za njenim Sinom.

Poziva nas, tako kot je njen Sin klical svoje prve učence: »Hodi za menoj« (Jn 1, Mr 1, Mt 9). Kot vsaka mati ve, da nas svet utruja, da nas fizično, umsko in čustveno izčrpava, da moramo za svoje preživetje in preživetje svojih bližnjih veliko pretrpeti, da postajamo nemirni, izgubljeni in da včasih vsega tega ne zmoremo več. Vendar pravo zdravilo je samo eno: »V mojem Sinu se boste spočili, v Njem boste našli svoj mir in rešitev,« pravi. To pa je bistveno, ker nas je Kristus odrešil s svojo žrtvijo na križu in s tem v globini obnovil naše vezi z virom – s Stvarnikom, z Očetom. Ponovno moremo živeti pristen odnos z Bogom kot njegovi otroci. Povrnila se nam je spodobnost, da zaživimo svobodo, ki nam jo tako pogosto jemljejo naše rane, svet in vsakdanje skrbi. Treba je živeti tako, kot živijo otroci v družini. To pomeni, da se imamo radi in si odpuščamo, tako kot odpušča in ljubi Oče. Potrebna sta tudi post in molitev, da prečistimo našega duha, podobno kot umivamo vsak dan naše telo in čistimo dom, ko zapremo vrata pred zunanjim hrupom, da se sploh srečamo sami s sabo. »Tako,« pravi Marija, »boste spoznali Očeta in

doumeli, da vam je potreben le On.« Evangelij nam na več mestih izpričuje, kako je Jezus kot človek neprestano črpal moč iz svoje vezi z Očetom. To je bila neprekinjena, živa, neposredna naveza, ki so jo prepoznavali vsi, ki so prihajali v njegovo bližino. Ta povezava je nujna, da postanemo to, kar smo, in da se povežemo v živo skupnost, da človeštvo ostaja človeško. Kako absurdna je postala naša družba, ki ne živi iz povezave z Bogom! Postali smo kot prostituti – da so naše roke in um samo delovno sredstvo, volja le številka v politični igri, razum pa se uklanja znanosti in marketingu, ki nas na vse

načine želita prepričati, da biološki spol ne sme pogojevati sociološkega.

Marija posebej želi, da bi postali živo občestvo enega Božjega ljudstva, ki se zbira ob poslušanju in uresničevanju Božje besede. Želi, da se v misli in dejavnosti ločimo od prevladujoče miselnosti v družbi. To pa je mogoče le v skupnosti, ki je v občestvu z Jezusom in ob resnični ljubezni do pastirjev, ki jih je On izbral.

Pripravila M. Ž.

MARIJA NAS VABI K POSLUŠANJU, ODLOČANJU IN DEJAVNOSTI

Ob koncu Marijinega meseca na praznik Marijinega obiskanja je sveti oče Frančišek na Trgu svetega Petra molil rožni venec in ob tej priliki pripravil čudovito razmišljanje o tem, kako je Marija poslušala Božja naročila, se ob njih odločila in jih tudi izpolnila. Ta pot je pomembna tudi za duhovno življenje kristjanov.

Papež Frančišek je najprej izpostavil Marijino poslušanje. Marijina odločitev, da gre k sorodnici Elizabeti, se je porodila iz pravega odnosa do Božje besede, ki jo je nagovorila po angelu. Božji poslanec je potrdil resničnost dogajanja, v katerega je stopila s svojo privolitvijo s tem, da ji je povedal, da se je tudi pri njeni starejši in nerodovitni sorodnici zgodil čudež, da je zanosila in je že v šestem mesecu (Lk 1,36). Papež je poudaril, da ni šlo zgolj za bežno poslušanje, ampak za pozorno poslušanje, ki je povezano s sprejemanjem in odprtostjo do Boga. Marija ni bila razmišljena, kar se pogosto zgodi v naših molitvah in poslušanju Božje besede, prav tako tudi drugih ne poslušamo zbrano in ne slišimo, kaj nam hočejo povedati. Marija pa je bila pozorna in je poslušala Boga. Papež je bil pozoren

tudi na druge oblike Božjega nagovora, opozoril je na dogodke, ki prinašajo pomembno Božje sporočilo. Marija je znala poslušati dogodke svojega življenja in brati njihovo sporočilo. Pozorna je bila na konkretno stvarnost in razbirala njen globlji pomen. Tako je tudi pravilno razumela, da je Elizabetina nosečnost poseben Božji poseg, pravi čudež. Pomembno je brati dogodke našega življenja, kako po njih govori Bog, da prisluhnemo osebam, ki nas nagovarjajo. Koliko je različnih načinov, po katerih nam Bog prinaša svoje sporočilo in milost? Zato sta potrebna pozornost in budnost, da ga moremo slišati in uresničiti, kar želi od nas. Mnoge oblika bega, ropota, odsotnosti in površnosti nas odvrčajo od budnega in pozornega poslušanja, toda tudi danes je dovolj možnosti in prilik, da slišimo, kaj nam govori Bog. Marija je tako 'Mati poslušanja', uči nas in nam pomaga, da moremo pozorno poslušati, kaj govori Bog po dogodkih našega življenja.

Druga ključna beseda, ki jo je izpostavil papež Frančišek, se nanaša na odločitve. Evangelist Luka pove, da je bila Marija človek premišljevanja

(Lk 2,19.51) in ni delala hitrih in površinskih odločitev. Papež je rekel, da kljub temu Marija ni ostala zgolj pri razmišljanju, ampak se je, ko je bilo to potrebno, tudi odločila. Ni se pustila prevzeti od dogodkov, da bi se slepo prepustila njihovem toku, ni se izogibala odločitvi. Še posebno se je to pokazalo na svatbi v Kani, ko je opazila, da je začelo zmanjkovati vina, in je hitro posegla s svojo odločitvijo, da bi rešila novoporočenca in goste pred zadrego. Papež se je tu obrnil na življenje in poudaril, da je marsikdaj težko narediti odločitev, ljudje se želijo predati toku dogodkov, uživati v njih, odločitve pa preložili na druge, da bi se odločili namesto njih. Za tem je strah, da ne bi bilo treba hoditi proti toku, se izpostaviti, se boriti. Marija nas uči nečesa, kar je zelo pomembno za današnjega človeka, da se povsem zaupa Bogu in vztraja pred skušnjavami ter modami, da ne bi hodil proti toku.

Tretja beseda je dejanje. Evangelij pravi, da je »Marija vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem« (Lk 1,39). Marija ni imela hitrice v svoji molitvi, v njej se je znala ustaviti in premišljevati dogodke svojega življenja, ni se pustila preslepiti od zunanjega teka dogodkov. Toda ko ji je bilo jasno, kaj Bog pričakuje od nje, kaj mora narediti, se ni zaustavljala, ni čakala, ampak se je v naglici odpravila k sorodnici v gričevje na Judovem. Papež je tu citiral svetega Ambroža, ki je rekel, da milost Svetega Duha ne prenese počasnosti. Že nedeljo pred

tem je papež Frančišek v rimski župniji svete Elizabete in Zaharije poudaril, da ko je angel oznanil Mariji, da bo noseča, se ni zaprla vase in si mislila, da mora varovati svoje zdravje, ampak je hitro odšla na pomoč k sorodnici. Tudi ni čutila kakršnekoli superiornosti, da je Božja mama in da so v njenih rokah pomembne odločitve za svet. Šla je k sorodnici, ki je prav tako čudežno zanosila. Papež je razmišljal, da bi bilo lepo v litanijah dodati: Gospa, ki se odpraviš v naglici, prosi za nas. Marija gre vedno v naglici in nikoli ne pozabi svojih dragih. Ko so njeni otroci v težavah in jo kličejo, prihaja hitro na pomoč. Marija tako prihaja tudi nam naproti, vedno, ko jo prosimo. To nam daje občutek varnosti, kot otrok, ki se čuti varen ob svoji mami. Veliko lažje je potovati, če nam je blizu mati. Marija vedno gre v naglici, da bi bila z nami in za nas. Naglica pa je tudi naša izkušnja. Ko smo odprti za Božje delovanje v nas in z njim sodelujemo, nas to globoko nagovori, da ne moremo ostati na mestu, vodi nas v navdušenje in v nova dejanja.

Vsi trije koraki so potrebni za

BILO JE POLETI 1981...

Nekega dne smo po znancu iz Hrvaške dobili obvestilo, da se v mali hercegovski vasi Medžugorje skupini otrok prikazuje Božja mati Marija in jim daje sporočila. Čez kakih 14 dni nam je na malem lističu nekaj od teh sporočil prinesel tudi pokazat. To se je večkrat ponovilo. Kaj vse je bilo napisano, se ne spominjam natančno,

celovito odločanje in delovanje. Neprestano se moramo truditi za budnost in pozornost, da bi poslušali, kaj nam govori Bog v naši globini, po dogodkih, po Božji besedi, in kaj nam govorijo ljudje. Prav tako je pomembno narediti jasno odločitev, ne samo nekaj medlega, da ne zavezuje in tudi ne osrečuje. Ob vsem tem pa je potrebno to tudi spraviti v prakso. Do tega navadno ne pride, če se sami hitro ne premaknemo, ko je treba, da bi drugim pomagali, jim spregovorili, jih obdarili s svojo ljubezen. Tudi mi imamo, podobno kot Marija, najbolj dragoceni dar, ki ga lahko prinesemo ljudem: to je Jezusa in njegov evangelij. Da ga oznanjamo, pa tudi o njem pričujemo s svojim delovanjem in življenjem. Res, da ni lahko živeti vseh treh korakov: poslušanja, odločitve in dejanj, toda ob Marijinem zgledu in njeni materinski priprošnji bodo ti koraki zreli, poglobljeni in učinkoviti, kar je tudi namen krščanskega duhovnega življenja.

Primož Krečič

nekaj smo razumeli, nekaj ne, saj so ta sporočila šla "od ust do ust", kar pomeni, da besedilo ni bilo več avtentično, šlo pa naj bi za napovedovanje prihodnosti, vendar tako čudno, da tega nismo mogli verjeti. V vseh sporočilih pa so bile prošnje za molitev. Bili smo družina s petimi malimi otroki, na potovanje tja ni bilo mogoče iti. Kasneje, ko so otroci odrasli, sem dobila nekaj vabil za romanje, a so bile nočne vožnje, kar nama z možem ne ustreza. Potem sva za darilo dobila lepo, veliko knjigo o Medžugorju. Napisana je bila v hrvaškem jeziku in opremljena s slikami, k njej pa je bilo priloženo vabilo darovalca, naj jih obiščeva, saj živijo le cca 20 km od Medžugorja. Zahvalila sva se za knjigo in obljubila, da bova prišla, a ta obisk se je iz objektivnih razlogov odmaknil kar za nekaj let. Prebrala pa sva knjigo, ki naju je zelo pritegnila, pričevanja otrok o dogajanjih in občutkih so bila jasna in trdna. Vedno bolj sva si želela videti ta kraj milosti.

Pri obisku starejše gospe je pogovor nanesel tudi na Medžugorje, pokazala nama je knjigo v slovenščini, ki jo je

napisala gospa Rudolf. To knjigo sva potem tudi kupila in seveda prebrala ter jo še drugim priporočala v branje. Tako se je želja po romanju v Medžugorje še povečala.

V enem od pogovorov z domačim župnikom sem mu to omenila, zraven pa potožila, da vem le za nočna potovanja v obe smeri, kar pa nama ne ustreza. Ne dolgo za tem sva že dobila vabilo, da se pridruživa skupini, ki jo organizira gospa Maja in potuje podnevi. Takoj sva se prijavila. Žal nas ona zaradi bolezni ni mogla spremljati, nas je pa zato njena sodelavka. Potovanje je bilo udobno, sopotniki – romarji – prijetni. Med vožnjo smo se z molitvijo pripravljali na milosti, ki nam jih po Mariji posreduje Gospod. Da, ona je milosti polna in prosi za nas, če se ji priporočamo. Ko se pri molitvi očenaša, zdravamarije in slave poglobimo v vsebino, začutimo veličino molitve, ki se je ne naveličamo, pa čeprav se ponavlja; nasprotno: vedno znova nas privablja. Sedaj razumem, zakaj Marija naroča, naj molimo s srcem.

Tako smo prispeli do Medžugorja in se takoj napotili proti cerkvi, kjer se je že zbirala množica romarjev. Začeli smo z molitvijo rožnega venca.

Pogled na Marijin kip pred oltarjem me je zelo pritegnil. Kot bi me objela neka toplina, bila sem zelo hvaležna, da sem tukaj. Ob molitvi in premišljevanju skrivnosti rožnega venca so mi začele teči solze po licu, hotela sem jih zadržati, a mi ni uspelo, potem sem pustila, da so tekle in izpirale vse, kar se je dotlej nabralo v moji duši. Vse sem prepustila Njej, bilo mi je zelo lepo.

Nekaj čudovitega je večerno slavljenje po maši, kjer so izrečeni nameni molitve, v tišini in zbranosti,

ob čudovitih zvokih kitare in violine. To so nepozabna doživetja božje bližine, tako pomirjujoča, da človeka močno prevzamejo in napolnijo z vero, upanjem in ljubeznijo.

Ganljiva so romanja na Crnico in Križevac. Ene skupine se vzpenjajo in molijo rožni venec ali križev pot, druge se že vračajo, tretje se v gručah zbirajo ob posameznih postajah križevega pota, vsi pa prihajajo z vseh koncev sveta. Vse poteka mirno in spoštljivo. Na kraju, kjer se je Božja mati Marija prvič prikazala otrokom, stoji njen kip, ki je zelo lep. Tu se lahko vsak v tišini pogovarja z Njo, vsak v svojem jeziku, vsak s svojo priprošnjo ali zahvalo. Tu Ona deli

milosti, telesne in gotovo še bolj duhovne. Po sporočilih, ki jih daje vidcem, nas vabi, da se duhovno okrepimo pri njenem Sinu, opustimo slabe navade in greh ter začnemo novo življenje v ljubezni do njenega Sina in vseh ljudi.

Dolga je bila moja pot do Medžugorja – je že bila taka božja volja – a na koncu toliko bolj globoko doživeta. Hvaležna sem Bogu in Mariji za to spoznanje in priporočam vsem, ki se še niso odločili za romanje tja, naj ne oklevajo, ampak naj gredo v zaupanju v božjo dobroto in usmiljenje.

Helena Marija

IN VSTOPIL JE V NAŠE SRCE ...

Pokliče me znanec in povabi, da grem z njim na Dunaj, kjer mora dvigniti neke fotokopije, ki so mu jih pripravili v tamkajšnjem Državnem arhivu. Z veseljem se odzovem in tako sva se podala v cesarsko mesto. Moja edina želja je bila, da ponovno obiščem cerkev sv. Štefana, to enkratno gotsko stvaritev, ki mi je zelo pri srcu.

Ko je dvignil dokumente, sva se napotila h katedrali. Bila je nabito polna, zvonovi pa so zvonili in oznanjali, da se bo kmalu začela maša. Da bi se ne prerivala, se domislim majhne zvijače. Rečem mu: »Grega v zakristijo, jaz danes še nisem maševal, ti pa pridi z menoj, pa bo, kar bo!«

Tudi v zakristiji je bila gneča. Za mašo je bilo pripravljenih kakih 40 duhovnikov. Videlo se je, da nekoga čakajo. Ponižno stopim do zakristana, ga pozdravim in pozrosim: »Gospod

Johan, bi se dobila alba, da bi maševal?« »Seveda, kaj pa oni?« »Ne, oni ni duhovnik, je moj šofer!« Takoj mi je pripravil albo in štolo, šoferja pa vljudno pospremil v cerkev. Prišel je kardinal Schönborn in odšli smo v cerkev. Mimogrede zapazim

svojega šoferja med kanoniki, zadovoljen, da se ne bova po maši lovila. Šploh nisem vedel, za kaj gre, vendar kmalu v prvi klopi opazim s. Elviro – tisto, ki je ustanovila skupnost Cenacolo, kjer se zdravijo

odvisniki. Ob njej je bilo nekaj fantov, verjetno iz te skupnosti, in mlajši mož, eden od medžugorskih vidcev – Ivan. Torej sem čofnil v medžugorsko srečanje, ki se redno odvija v dunajski stolnici. Neprijetno sem se počutil, saj moj šofer ni naklonjen Medžugorju. Bo, kar bo, sem si mislil, končno naj Bog reši tudi to mojo nocojšnjo mineštro ... Prvič sem stal ob glavnem oltarju na nekoliko vzvišenem prezbiterju in gledal množico pred seboj. Bilo je enkratno: cerkev nabito polna, po sredini, kjer je zelo širok prostor, saj so cesarje svojčas ob kronanju pripeljali pred oltar celo s kočijo, je bilo natrpano mladih, ki so sedeli po tleh vse do obhajilne mize. Zadonele so orgle in maša se je začela. Obhajalo je nad 30 duhovnikov. Izreden red, nobenega prerivanja, zbranost, tišina ... Vse to je dalo tej maši poseben pečat.

V spominu mi je ostala kardinalova pridiga. Glavno misel je namenil

straši otrokom s svojimi medsebojnimi stiki in tako otroke zaznamujejo za celo življenje. Ob koncu je kardinal za avstrijsko televizijo pred vsemi nami dal še kratko izjavo. Med drugim je povedal tudi tole: »So trenutki, ko prisotnost Boga oziroma njegove Matere občutimo posebno močno. Danes, ob tem slavu, je bil zame in verjetno tudi za vas navzoče takšen trenutek. Navdaja nas neverjeten občutek veselja pa tudi tolažbe, da vas je toliko prišlo in da smo skupaj molili. Vesel sem, da bo toliko ljudi ob prisotnosti Božje matere potolaženih pa tudi okrepljenih. Ponosni smo na Mater, ki ima takšnega Sina. Takole bi jaz to izrazil s preprostimi besedami. Od takšnih trenutkov izhaja neverjetno veliko milosti. Mnogi najdejo ob tem vero, marsikdo pa doseže tudi zdravje na duši ali na telesu. To so trenutki, ko se nebo dotika zemlje. In res lahko rečem, da gre ves ta blagoslov z vami, ki ste prišli sem, v svet ...«

Po poti domov sva veliko molčala. Sopotnika nisem vprašal, ali se ga je kaj dotaknilo. To bi bilo odveč. Oba pa sva čutila neki blaženi mir, lahko bi rekel: s seboj sva ga nosila in ostal je v nama še naprej ... So trenutki, ko Bog z Marijino pomočjo vstopi v naše srce. Nekaj takega sva doživela tisti septembrski večer po slavu v Štefanovi

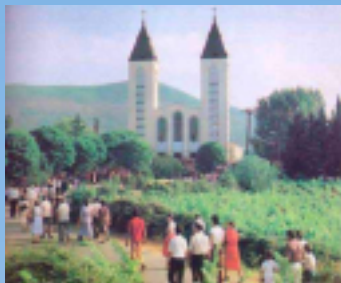
stolnici na Dunaju.

Ambrož Kodolja

družini, ker je prav družina kraj vere in skupne molitve. V družini otroci poleg lepega doživetja lahko doživijo tudi tragične in boleče izkušnje. Edino Bog je tisti, ki lahko med skupno družinsko molitvijo omili vse tiste težke udarce, ki jih zadenejo

32 let Marijinih

Cerkev 1981

Vidci v letu 1981

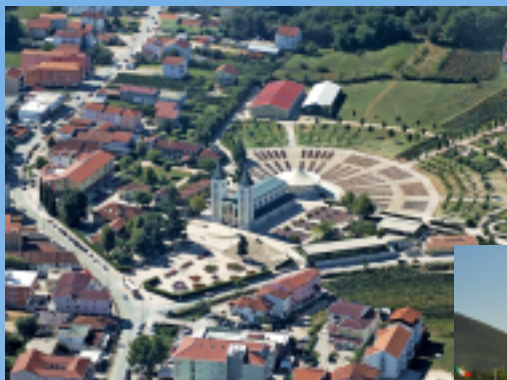

*Crnica kraj prvih prikazovanj
nekoč*

*Međugorska okolica
v letu 1981*

prikazovanj v Međugorju

*Međugorje in cerkev
z okolico danes*

*Nekaj sto duhovnikov
ob
nekeka j deset tisoči množici
vernikov*

Mozaik o Marijinem življenju

Odrasli in poročeni vidci danes

S ŠKOFJELOŠKIM OKTETOM V MEDŽUGORJE

Tokratno romanje v Medžugorje na koncu počitnic je bilo zame nekaj prav posebnega. Posebnega zato, ker so bili med romarji tudi pevci Škofjeloškega okteta iz Škofje Loke. Deset mladih pevcev, nekateri z ženami, nekateri še brez, vsi pa vedno pripravljeni za petje in smeh. Pa vendar smo nazaj grede ob pričevanjih spoznali, da se za vsemi temi, malo nagajivimi fanti skrivajo globoki ljudje, ki so Medžugorje doživeli v vsem bistvu.

Skupni namen romanja je bila molitev za domovino, kar je v zdajšnji situaciji zelo potrebno. Na avtobusu smo imeli skrbno izbran program, med drugimi smo si izžrebali soromarja, se z njim pri skupnem zajtrku spoznali, vsak pa je potem v avtobusu povedal nekaj o sebi, zakaj roma, kolikokrat je že bil v Medžugorju, kaj pričakuje ... Ker nas je bilo na romanju kar petinpetdeset, je med predstavljanjem okteta zapel nekaj domovinskih in Marijinih pesmi.

Po namestitvi smo šli k cerkvi, kjer se je že začel večerni molitveni program: molitev rožnega venca, sv. maša in češčenje Sv. Križa. Ocenjujem, da je bilo na prizorišču okrog štiri do pet tisoč ljudi, pa

nobenega prerivanja, nič slabe volje. Ko pa je med mašo zapel Škofjeloški oktet, so se obrazi kar razjasnili in ljudje so pogledovali proti oltarju, da bi videli pevce. Petje je bilo tako lepo, da jih je sestra Irena, ki je odgovorna za glasbo, prosila, da bi peli tudi naslednji dan, čeprav redkokdaj dovoli tujim pevcem prepevati, želela pa je tudi njihove note.

Naslednji dan smo že ob pol štirih zjutraj odšli na Križevac. Ob vzpenjanju smo molili rožni venec in se ustavili pri postajah križevega pota in premišljevali križev pot za domovino, katerega so letos aprila sestavili bogoslovci prvega letnika Ljubljanskega semenišča. Spremljal nas je tudi g. Srečko Golob, slovenski duhovnik, ki je v Medžugorje prišel za dva meseca, kjer cele dneve zavzeto spoveduje, sicer pa je župnik v Tomišlju.

Dopoldne smo poslušali govor vidca Ivana, potem pa smo se po zasluženem zajtrku odpeljali do 'Majčinega sela', da bi izročili naša darila. Majčino selo ni državna ustanova. Je projekt fra Slavka Barbarića. Je enostavno sad ljubezni, sad Marijinih sporočil. Božja previdnost pošilja ljudi, ki želijo

pomagati na različne načine, in tako smo prišli tudi mi. To je velik kompleks, ki je sestavljen iz vasi otrok in dveh skupnosti. Vas otrok je vas s sedmimi družinskimi hišami. Vsaka hiša je dom za sedem, osem, včasih devet otrok. Potem pa je tu še skupnost za ženske v stiski - to je skupnost, ki se bori za življenje in nudi pomoč ženskam v stiski, mamam z otroki v stiski, nosečnicam. Misija te skupnosti je boj za življenje, posebna misija je boj za še nerojeno življenje. Druga skupnost se imenuje Milosrdni Otac (Usmiljeni Oče) in je moška skupnost. Skupnost za pomoč fantom, ki imajo probleme z odvisnostmi. Lepo so nas sprejeli, nam povedali o delovanju, dva od članov skupnosti pa sta nam tudi predstavila življenje v skupnosti in svojo življenjsko pot.

Potem smo se prehodili čez vrt sv. Frančiška, to je projekt pokojnega fra Slavka, projekt ljubezni do narave. V parku nam je oktet zapel nekaj pesmi. Res, v čudovitem ambientu ubrana slovenska pesem.

Po kosilu smo se v dvorani Janeza Pavla II. srečali s fra Marinkom Šakoto. Enkratno predavanje. Govoril je ravno tisto, kar človek vedno potrebuje. Kako doseči srečo, po kateri vsi tako hrepenimo? Kako postati svoboden in se upreti ukazovanju drugih? Spomnil nas je,

da z oproščanjem lažje živimo, in spodbudil, naj opustimo etiketiranje ljudi in naj pogledamo v notranjost, kjer se skriva nekaj edinstvenega, čudovitega. Rekel je, naj se na razpotju odločimo za svetlobo, za dobro, ne za temo in zlo, in spregovoril o razliki med verovanjem in vedenjem o veri.

Večer je bil spet doživet. Večerni molitveni program so nam polepšali naši oktetovci. Ko so ob koncu sv. maše zapeli »Gospa, majko moja«, nekakšno himno Medžugorja, ki jo je priredil vodja okteta Andrej Žagar, so verniki res obstali.

Nekaj čudovitega je češčenje sv. Rešnjega telesa v poznih večernih urah, med 22. in 23. uro. Še več ljudi, pa vendar tišina, mrak in na oltarju osvetljeno sv. Rešnje Telo v prečudoviti monštranci. Nekaj, kar mora doživeti vsak romar, ki pride v Medžugorje.

Naslednji dan smo šli navsezgodaj na Crnico, to je na hrib prikazovanj. Duhovnik, g. Srečko, nam je razlagal skrivnosti veselega in žalostnega dela rožnega venca, ob kipu pa smo v tišini Mariji izročili svoje stiske in težave, potem pa pri Plavem križu počakali na vidkinjo Mirjano in bili prisotni na njenem videnju, katerega ima vsakega drugega v mesecu. Spet nekaj posebnega. Da si lahko prisoten ta trenutek, na tem kraju, ko se je z nebes spustila presveta Devica Marija. Čudovito.

Še nedeljska sv. maša in po kosilu povratek domov.

Med dolgo vožnjo smo govorili o vtisih. Poudariti moram, da so bila to prava majhna predavanja, razglabljanja, misli, vse izredno globoko in vsaj zame zelo pomembno. Od vsakega romarja smo se lahko nekaj naučili, pa še nasmejali

smo se.

Še neizpolnjena želja: Ko bi lahko, posebno tistim, ki vidijo v Medžugorju samo resnično nemogoče stojnice, in tistim, ki se jim zdi to »brez veze«, dala vsaj nekaj občutkov, ki smo jih doživeli in prinesli tudi domov.

Že tretjič sem romala v

Medžugorje, ko je romanje vodila Tanje Tršan iz župnije Smlednik, in ni mi žal. Vedno je nekaj posebnega. Priporočam, če še niste bili. Za informacije o romanjih v Medžugorje se lahko obrnete na elektronski naslov romanje.medzugorje@gmail.com.

Marija Šmid

MEĐUGORSKI ZRAK JE PREŽET Z MILOSTJO

Medžugorje je znano mesto Marijinih prikazovanj, ki se še niso končala. Marija se prikazuje tudi danes in sporoča na zelo preprost način, njena mnoga sporočila pa imajo enak pomen. »Marija nas z medžugorskimi sporočili, ki so preprosta, razumljiva in ponavljajoča se, ljubeče materinska, uči prvih korakov na poti spreobrnjenja,

življenja z Bogom. Nikoli ne pove nič šokantnega. V tridesetih letih še ni povedala enakega stavka. Sporočilo že ima enak pomen, a uporabi druge besede. Sporočilo je enako, a ima vedno drug klic. To je nekaj izjemnega!« je v intervjuju lanskoletne majske številke Družine povedla Maja Zalar. Preko devetdeset tisoč ljudi je poromalo na ta sveti kraj

skupaj z njo. Sedaj se zagotovo veseli v družbi Marije pri nebeškem Očetu, nas pa čaka naloga, da njeno delo nadaljujemo v enakem duhu.

Maja ni bila zgolj organizatorica romanj v Medžugorje ali le vodička tja. Z vsem, kar je bila, je bila predvsem pričevalka Marijine in božje navzočnosti v svojem življenju in v življenju mnogih romarjev, ki so doživeli notranje spreobrnjenje prav na teh romanjih. Ljudi, ki so poromali z njo, je pripravila na srečanje z Medžugorsko Marijo. Velikokrat je bila po več tednov zapored po tri dni v Medžugorju in štiri dni doma ali pa obratno. Na vprašanje novinark Družine, gospe Ksenije Hočevar, zakaj romarjev ni počakala kar v Medžugorju, je dejala, da je potrebno romarja na bistvo Medžugorja pripraviti na poti, na kraju samem pa delujeta Marija in božja milost. Čutila je, da je njeno poslanstvo prav priprava romarjev na poti. »Romarju želim pomagati, da bi izpraznil svoje srce, se znebil svojih prošenj, zahval in pričakovanj ..., da bi pripravil prostor božjemu delovanju, božjim željam in načrtom. Da bi se dal na

voljo. Če si namreč poln svojih misli, svojih želja in lastnih hrepenenj, Marija ne dobi svoje priložnosti,« je dejala Maja. Sama je to hercegovsko vasico prvič obiskala natanko pred tridesetimi leti, leta 1983, ko ji je umrl mož in se je srečala z osebno stisko in trpljenjem. Odšla je na

povabilo prijateljic, a je bila velik skeptik. Njena osebna izkušnja ji je prinesla notranji mir. »Spet in spet me je v Medžugorje vleklo notranje hrepenenje po miru in božji bližini,« so Majine besede. V tem kraju se je dogajalo veliko nadnaravnih znamenj, a Maja je povedala, da jih glede na svoja številna romanja ni videla veliko. Teh znamenj za svojo vero niti ni potrebovala. Maja je menila: »Če greš v Medžugorje, da boš z očmi videl kaj nenavadnega, raje ostani doma. Bog dela čudeže od znotraj, ne zunaj. Bistvo Medžugorja ni spreminjanje barv v naravi, ne vrtenje sonca, križa! Bistvo Medžugorja je Marijin klic k spreobrnjenju, torej k molitvi, k postu, odpuščanju. Če prideš k Mariji z iskrenim srcem, ne potrebuješ nobene fantazije, da občutiš Njeno bližino. Seveda teže to začutiš, če prideš kot turist.« Maja je

govorila, da Marija vabi k lepšemu življenju in daje napotke, kako to dosežemo. Ti napotki pa so post, molitev, zlasti molitev rožnega venca, zakrament sprave, evharistija. Post je najbolj »oprijemljiv«. Čeprav je načinov za post milijon, Marija v sporočilih govori o eni vrsti: odpovedi, odrekanju malim stvarim, da postajaš boljši človek.

»Medžugorje ne daje visoke plače, zdravja, dobre službe, zvestega moža, sijajnih otrok, Medžugorje ponuja odpoved: trpljenje, žrtev – v zadoščevanje za grehe tistih, ki žalijo Boga. Božji nasveti preko Marijinih sporočil so nam kljub milijonom izvodov Svetih pisem še kako potrebni,« je dejala Maja v intervjuju. Marija je izbrala kraj, kjer se je veliko molilo že pred njenimi prikazovanji, molitev pa se nadaljuje naprej. V Medžugorje prihajajo ljudje s celega sveta in sprejemajo povabilo Marije k molitvi rožnega venca. Prav rožni venec je, kot je poudarjala tudi Maja, najmočnejše orožje proti satanu. Maja je omenjala, da čeprav so vse zdravamarije enake, niso iste. Naše srce ne more petdesetkrat izreči zdrava Marija, ne da bi se spremenilo. »Po molitvi se spreminjam – napuh in sebičnost se po molitvi topita kot sneg. Zato je v Medžugorju toliko spovedi po mnogih letih, toliko odpuščanja in spreobrnjenj, ozdravljenj. Poglobitve vere ...,« je Majina izkušnja Medžugorja.

To izkušnjo je Maja Zalar v teh tridesetih letih posredovala s svojim življenjem in vodenjem mnogih

romarjev k Mariji, Kraljici miru, v Medžugorje. Hvaležni smo nebeškemu Očetu za njeno poslanstvo in zgled! Obračamo se k Njemu po pomoč, da bi znali in zmogli Majin zgled organizacije in vodenja romanj

posnemati v duhu edinosti in v božjo čast.

Povzeto po intervjuju iz tednika Družina, št. 21, 20. maja, 2012 v rubriki Naš pogovor z naslovom Medžugorski zrak je prežet z milostjo

MARIJA ME JE OSVOBODILA!

Za letošnje šmarnično razmišljanje mi je bila dana priloga – odlomek iz knjige Van Thuana »Pričevalci upanja«.

Tako kakor avtorja knjige sta tudi mene ljubezen do Marije in zaupanje vanjo vodila skozi življenje na čudežen način. Kdaj sem postal častilec Marije in kdaj sem se zaljubil vanjo, pravzaprav ne vem. Verjetno se je to dogajalo počasi, ob dogodkih, ki so me stresali, in krizah, ki so me pretresale in oblikovale. Zaradi svojih grehov in grešnih navad sem se opiral na svete pomočnike – priprošnjike: v osebnih stiskah na sv. Juda Tadeja, v razboritosti in jezi na mojega patrona sv. Frančiška, v življenjskih nevarnostih na sv. Krištofa, v stresnih adrenalinskih primerih na sv. Jožefa, v raztresenosti in pozabljivosti na sv. Antona in še bi lahko našteval. Prav v vseh primerih pa je bila prav na vrhu Marija, Božja Mati.

Smrt svojega osemdesetletnega očeta sem doživel ob njegovi bolezni doma veličastno in skrivnostno pred praznikom Marijinega oznanenja. Deset let za tem je umrla mama pred praznikom Marijinega rojstva in desetletje za tem je pred Marijinim praznikom umrla moja varovanka in prijateljica s svetniškimi krepostmi in neštetimi dobrimi deli. V vseh teh primerih se mi je zdelo, kot da jih je Marija za svoj praznik vodila v

nebesa.

Naj navedem še svojo osebno rešitev, težko izkušnjo novembra 1966. Zapadlo je 80 cm snega. Bili smo na naši planinski koči na Zadnjem Voglu. Takrat še ni bilo mobijev, da bi lahko klicali na pomoč, niti ne helikopterjev, da bi nas reševali. Ker je vedno bolj snežilo, smo se bali, da bi lahko za več dni ostali odrezani od sveta. Šli smo na pot s smučmi in s krpljami na nogah. Ko smo se bližali Rjavi skali, sem bil v poslednji četverici prvi v vrsti. Težko sem gazil v celec in delno smučal zasneženo pot. Vmes sem se seveda jezil na trapaste razmere, na vreme, bentil in klet sam sebi v uteho, misleč, da bo pomagalo. Nenadoma zagledam, kako se mi med drevjem nezadržno bliža snežni plaz. Podre me bočno, me za nekaj metrov prestavi in se nalaga čez mene kakšno minuto kot težko pokrivalo. »Marija pomagaj!« sem vzkliknil. Samoiniciativno sem delal z desno roko prostor pred obrazom in čez nekaj časa se je naredila manjša luknja nad iztegnjeno roko, da sem lahko dihal; bil pa sem s smučmi popolnoma ukleščen v sneg. Nad odrešilno odprtino v snegu sem čez nekaj minut zaslišal glas, nato pa zagledal Marijo Gabrijelo, tedaj moje dekle – sedaj ženo. Z veliko truda so me s skupnimi močmi odkopali in

rešili. Šele pozneje sem se zavedel, da božja pomoč deluje po ljudeh. Takrat me je Marija prvič rešila gotove smrti in osvobodila grde grešne navade.

V mojem življenju je bilo še mnogo težkih trenutkov in veliko trpljenja, česar v tem trenutku in na tem prostoru ne morem obravnavati; bili pa so pomembni za moje osebno zorenje in za rast v božjo ljubezen. Po Mariji sem se večkrat počutil

osvobojenega.

Danes se zaključujejo bogata šmarnična razmišljanja. Zaključujejo se z lepim praznikom, obiskovanjem Device Marije. Sv. Luka je ob tem dogodku v prvem poglavju svojega evangelija zapisal Magnifikat, Marijino najlepšo hvalnico Gospodu – našemu Bogu!

Veselim se in se radujem: Marija me kar naprej osvobaja. Hvala Ti, Marija, in srečen praznik!

Za konec naj citiram pesem avtorja knjige »Pričevalci upanja«:

***Pozdravljena Marija, Jezusova Mati,
Mati in vzornica njegove Cerkve.
Pozdravljena, studenec milosti in usmiljenja,
vzor vsakršne čistosti.
Pozdravljena, veselje v solzah,
zmaga v boju,
upanje v preizkušnji,
k Jezusu edina pot.
Amen.***

Frane Pavlovčič

POST OB SREDAH IN PETKIH

Post je milost, ki jo je treba izmoliti. Ne moremo se namreč kar tako, po svoji volji upreti vsemu materialnemu, ki nas obkroža.

Človek je tako krhek in zaslužjen. Vedno želi več imeti kot biti. Zlahka postane odvisnik. Lahko se ga zmanipulira. Le nekaj ljudi, ki so vključeni v modni trend, manipulira z milijoni mladih. Drugi jih zavajajo v drogo, alkohol, nemoralo in podobno.

Kdo se lahko upre? Samo duhovni atlet. Človek, ki je pripravljen na post. Ta notranja svoboda, da sem lahko brez nečesa, je dragocena pri vzgoji. Moram se naučiti postiti v mislih, ker obstajajo zle in slabe misli. Moram se naučiti postiti oči, ker lahko vidim toliko zla. Naučiti se moram postiti tudi jezik – dar govora, ker je toliko grdega, nečistega v našem izražanju, toliko je psov, bogokletja, preklinjanja in laži. Vse te zlorabe hudo ponižujejo človeka in njegovo dostojanstvo. Moram se naučiti postiti svoja čustva, v oblačenju, hrani in pijači, dopustu in odnosu do Boga in stvarstva. Pomemben dejavnik je tudi moj odnos do okolja. Torej post ni odvzemanje nečesa ali kazen za nekaj, temveč je najbolj prefinjena oblika svobode. Je naša vertikala! Kajti ni krščanske pedagogike brez odrekanja in žrtvovanja. Post je še posebej pomemben v današnjem svetu potrošništva in kulta telesa. Kot učita Jezus in Cerkev, sta post in molitev naše orožje v boju zoper satansko moč.

Morajo obstajati ljudje, ki se postijo

za tiste, ki se ne postijo niti ne delajo pokore. Da bi danes zaustavili moč Goljata, kot sta "Da Vincijeva šifra" ali "Judov evangelij", moramo odgovoriti na Gospejino povabilo in se pričeti drzno postiti. Medijska propaganda proti Cerkvi in Jezusu ni nič novega. Močna je, ker imajo njeni zagovorniki medije v svojih rokah. Gospa že vsa dolga leta vzgaja milijone romarjev, da bi vzljubili Kristusa na križu, v evharistiji, v Svetem pismu v molitvi in postu. Taka vojska je pripravljena dočakala napade zla. Tisti, ki ne priznavajo prikazovanj, zanikajo milosti, prezirajo plodove in žaliyo Gospo, niso pripravljeni. Taki predlagajo, da bi se proti napadom fanatično borili. Gospa pa ne svetuje protestov, temveč svetuje: "Zaustavite vojno z rožnim vencem in postom!" Gre za vojno proti Jezusu in Cerkvi, proti našim mladim. Kako jim lahko pomagamo? "Vrnite evangelij v vaše družine in ga berite vsak dan!"

Tudi danes vas vabim k molitvi. Samo z molitvijo in postom se lahko zaustavi vojna. (25. 4. 1992)

Napad na Jezusa je nevihta, ki traja, bila je že pred "Da Vincijevo šifro".

Kaj je za Evropo pomenila legalizacija ločitev, splava, poroka istospolnih parov, oploditve z biomedicinsko pomočjo, legalizacija vseh sekt, vključno s satanističnimi? Rušenje družine in Cerkve se je pričelo z opustitvijo molitve in nedeljske maše.

Poklicani smo k obnovitvi teh svetinj in vrednot ter jih živeti. Nastala situacija napadanja Jezusa je trganje mladik: »Jaz sem resnična vinska trta in moj Oče je vinogradnik. Vsako mladiko na meni, ki ne rodi sadu, odstrani" (Jn 15, 1–2). To lahko razumemo kot odtrganje neplodnih kristjanov od skupnosti, ki so ji le formalno pripadali. Taka situacija bo ponovno navdihnili in spodbudila Veronike, da bodo otrle Gospodov obraz, in svete Frančiške, da se bodo zaljubili v Jezusa in postali njegova živa podoba.

V čem je moč posta?

Naša odrekanja niso potrebna Bogu, potrebna pa so nam, ker je to najboljši način obvladovanja samega sebe, krotjenja svojih slabosti, strasti, svoje materialne nenasitnosti. Jezus ne vabi k postu kar tako, temveč na podlagi izkušnje svojega 40-dnevnega posta v puščavi natančno ve, kako pomembno se je postiti, da bi se lahko svobodno opredelili ZA ali PROTI.

Post človeka osvobaja idolov, napačnih načrtov, napačnih odnosov in želja – osvobaja mu srce za Božje navdihe. Biti svoboden ne pomeni imeti, temveč znati se odreči in darovati.

Gospa nas vabi k postu, ker vidi našo zaslužjenost z minljivim. Materinsko nas ljubi in nas hoče rešiti iz teme.

Nenehno nas vabi k postu ob sredah in petkih. Morda smo doslej izpuščali to priložnost, morda smo mislili, da to ni potrebno ali pa da bo namesto nas to opravil kdo drug. Vendar je vsak nov dan nova priložnost, ki nam jo daje Jezus.

Naš apostolat:

Bodi drzen/drzna, odloči se za post!

Ne boj se, post premaguje vsako tvojo odvisnost, nemoč, bolezen – kajti post je žrtev iz ljubezni, prinesena Gospodu. Post je kot duhovna higiena. Post nas osvobaja, da živimo svobodo Božjih otrok. Posti se, a ne le od hrane. Odreci se tudi slabim časopisom, revijam, televizijskim oddajam, filmom, posebej ob petkih. Posti se v mislih, občutjih, v besedah, pogledih – naj post prečisti tvoje življenje, dušo, srce, vse tvoje načrte in hotenja. Osvobodi svoje srce za Jezusa, ker samo v svobodnem srcu ima lahko Jezus mesto, ki mu pripada. Biti srečen ne pomeni imeti, temveč znati se odreči in se darovati drugim. "Zato dragi moji otročiči, molite in pričujte s svojim življenjem, da ste moji in da mi pripadate, ker želi satan v teh nejasnih dneh zavesti čim več duš." (25. 4. 1992)

"Danes vas zopet pozivam k molitvi, da se z molitvijo, postom in malimi žrtvami pripravite na Jezusov prihod." (25. 11. 1996) "S postom in molitvijo pričujte, da ste moji in da živite moja sporočila. Molite in prosite! Jaz molim in vas zagovarjam pred Bogom, da se spreobrnете, da bi bilo vaše življenje in vaše obnašanje vedno krščansko." (25. 4. 1999) (iz revije letnik XIII. Sabor molitvenog pobratimstva Pohođenje, 27. – 28. 5. 2006. Široki Brijeg, Medžugorje)

V MARIJINI ŠOLI – intervju s Tanjo Tršan

1. Na začetku se predstavi. Kdo si, kaj si po poklicu ...

Sem Tanja Tršan in prihajam iz župnije Smlednik (občina Medvode, dekanija Šenčur). Delam kot ekonomist v programerski firmi, ki ima sicer sedež na slovenski obali, kamor sem se za šest let in pol tudi preselila. Zdaj imam že peto leto pisarno v Ljubljani in sem tako nazaj v svoji župniji.

Nikoli si nisem mislila, da lahko zapustim domači kraj (razen zaradi dogodka, kot je poroka), pa vendar, če sedaj gledam nazaj, mislim, da je bilo tudi to v Marijinem načrtu zame.

2. Pred leti si imela težko preizkušnjo ...

Pred skoraj enajstimi leti sem izgubila fanta, s katerim sva se takrat že pogovarjala o poroki. Po njegovi smrti je minilo kar nekaj let, da sem ugotovila, da jaz še vedno živim in da bi bilo prav, da si ustvarim življenje. Pa vendar to ne gre tako lahko, kot se sliši. Tudi številne molitve niso bile uslišane kar takoj, kot sem si zamislila. Tako sem do lanskega leta mislila, da se v teh letih pač ne morem več zaljubiti tako, kot sem se

lahko pri dvajsetih.

Pokojna gospa Maja mi je enkrat rekla nekako takole: »Tanja, če boš spoznala fanta, ki ne bo naklonjen Medžugorju, ne boš mogla več voditi romarjev k Mariji ...« Ob naslednjem obisku pri njej pa se je že opravičevala za to, kar mi je rekla, in mi obljubila svoje molitve. In kmalu potem sem spoznala Marka; najino prvo skupno daljše druženje je bilo novoletno romanje v Medžugorje. Moram priznati, da naša Nebeška Mati dobro ve, kaj mora storiti, da gredo zadeve naprej po njenih načrtih. Marko je bil po romanju »nov človek«, pri odhodu iz Medžugorja pa me je presenetil s stavkom, katerega ne bom nikoli pozabila »Tukaj bi moral ostati vsaj še en teden.«

3. Si dejavna tudi v domači župniji?

Kot srednješolka sem bila v župnišču in cerkvi, ko sem le imela čas. Našo župnijsko cerkev večkrat doživljam kot »dnevno sobo«, ker se seveda dobro počutim. V tistem času sem vodila birmanske skupine, imeli smo mladinska srečanja in pevske vaje. V času bivanja na slovenski obali sem bila v molitveni skupini Prenove v Duhu, tudi kot animator, ustanovili smo tudi slavnostno glasbeno skupino, v katero sem zahajala še potem, ko sem se že preselila nazaj na Gorenjsko. Sedaj sem spet aktivna članica mešanega pevskega zbora sv. Urha iz Smlednika. Sicer pa kar nekaj prostega časa posvetim verskim dejavnostim, kot so organizacija romanj v Medžugorje, delujem kot animator Prenove v Duhu, pomagam pri organizaciji kakšnih verskih

srečanj, berem verske knjige. Nekaj časa si vzamem tudi za prijatelje oz. prijateljice, saj sem v obdobju zadnjih desetih letih spoznala, da so res pravo bogastvo. Res ne vem, kako bi brez njih v teh svojih težkih letih!

4. Kdaj si prvič slišala za Medžugorje in kakšno je bilo prvo tvoje srečanje s tem krajem?

Kar nekaj časa se mi je ta milostni kraj prav skrival. Informacija enostavno ni prišla do mene, čeprav sem bila kar aktivna v župniji. Očitno pa je bilo potrebno, da sem spremenila okolje, v katerem sem živela. Ko sem prišla med nove ljudi na slovensko obalo in po smrti mojega takratnega fanta, sem zelo iskala nekaj bolj globokega. Našla sem molitveno skupino Prenove v Duhu, dober prijatelj mi je povedal za svoje spreobrnjenje v Medžugorju. Takrat nisem vedela, o čem govori, kaj je to Medžugorje. Potem pa sem pri sv. maši v župniji sv. Marka v Kopru slišala povabilo z oltarja na župnijsko romanje v ta sveti kraj. Moram priznati, da je bilo kar nekaj zelo močnih ovir, ki so mi skoraj preprečile to romanje, a na koncu je zmaga Marija in prišla sem v Medžugorje. To srečanje je bilo zame zelo doživeto. Tega milostnega kraja

nisem na tak način kot takrat čutila nikoli več. V zraku je bilo čutiti božjo navzočnost, mir, veselje ... Težko to opišem z besedami. Meni pa je bilo najbolj lepo, da sem lahko sedela pred kipom Marije pri cerkvi in jokala.

5. Kakšni so tvoji začetki vodenj romanj v Medžugorje?

Prvič sem romala v Medžugorje ravno na dan, ko je bil pokopan papež Janez Pavel II., to je bilo 10. 4. 2005. Deževalo je tako, da smo bili mokri do pasu, takrat torej nismo mogli iti na Križevac. Rekla sem si: »Ja nič, bom šla pa še enkrat v ta kraj.« Tako sem šla spet naslednje leto, potem pa so se začela bolj pogosta romanja in moji domači so se že začeli spraševati, le kaj mi je, saj sem v Medžugorju že bila. No, na petem romanju je bila skupaj z mano tudi moja mami. Potem pa je bilo očitno v Božjem načrtu, da s seboj peljem cel avtobus. Tako sem v septembru leta 2009 prvič tudi vodila romanje v Medžugorje z avtobusom. V tem času, se pravi od spomladi leta 2005 do jeseni 2009, sem bila v šoli, danes bi lahko rekla v Marijini šoli, čeprav se takrat tega nisem zavedala. Ko zdaj gledam nazaj, lahko rečem: če ne bi bilo tega obdobja v mojem življenju, najbrž ne bi zmogla niti znala voditi enega takšnega romanja. Temu prvemu vodenju je sledilo tudi drugo, to je bilo takoj naslednje leto v septembru, leta 2010. Ampak to je bila še vedno šola... Marijina šola. Na začetku leta 2011 so me prosili, da organiziram in vodim vseslovensko romanje v Medžugorje, ki je vsako leto po veliki noči. Takšnega romanja se udeležijo romarji iz cele Slovenije, okrog 10–15 avtobusov, se prvi čez 500 romarjev. Program traja od torka do petka v tednu po veliki noči, torej

pred nedeljo Božjega usmiljenja. To je bilo takrat konec aprila, ravno med prvomajskimi prazniki. In za to nalogo so mi povedali šele v začetku marca. Spet lahko rečem, da je Marija za to nalogo vedela že veliko prej kot jaz. Speljati to, ne da bi že prej organizirala romanja in brez Marijine šole in njene pomoči, ne bi šlo, sploh ne v tako kratkem času. To organizacijo so mi zaupali tudi lansko in letošnje leto.

6. Se spomniš kakšnega posebnega dogodka? Takega, da se ti je še posebej vtisnil v spomin?

Veliko jih je ... Recimo na prvem romanju, ko sem sedela tam pri Mariji na klopci, sem opazila, kako sta se dva mlada domačina, fant in punca, dobila na zmenku prav pred kipom Marije. Pokleknila sta in zmolila, potem pa šla skupaj naprej. Kaj takega pri nas ne vidiš pogosto. Še en dogodek se mi je zdaj pojavil ... bila sem v foto ateljeju, ko je vstopila gospa, potrebna molitve. Na pobudo šefa smo se vsi prisotni prijeli za roke in zmolili zdravamarijo za to gospo. Izjemno je bilo tudi osebno srečanje z vidkinjo Ivanko pred njenim govorom, v zakristiji cerkve v Medžugorju. Koliko ponižnosti je v teh vidcih ... Mi se tega sploh ne zavedamo.

7. Kaj je vzbudilo v tebi željo po vodenju romanj?

Na mojih prvih romanjih v Medžugorje se mi je zdelo, da bi lahko bila priprava na avtobusu bolj poglobljena, želela sem si več informacij, romarji med sabo nismo bili povezani ... To je bil tudi čas mojega globljega spoznavanja vere; to se je pri meni dogajalo v molitveni skupini, kjer smo imeli krasnega

duhovnega vodjo, g. Nika Rupnika, in tudi na seminarjih p. Jamesa Manjackala na Kureščku. Že sem razmišljala, kako bi jaz naredila program, ko mi je duhovnik g. Lojze Kržišnik predlagal: »Tanja, ti bi morala peljati svoj avtobus župljanov v Medžugorje«. Kot bi bilo to Marijino povabilo preko ust tega duhovnika...

8. Kako kot vodja avtobusa doživljaš romanja?

Ko romam tako kot vodja, je moj namen vedno usmerjen k romarjem. Še pred romanjem prosim Sv. Duha in Marijo, da bi na avtobus prišli tisti, ki so res poklicani na to romanje. Potem pa, da bi doživeli res tisto pravo Medžugorje, ki ostane še potem, ko smo že doma. Marija je v svojih sporočilih rekla: "Kličem vas, da postanete moji apostoli miru in ljubezni v svojih družinah in v svetu. (25. junij 2005)". Zadnji dan je po navadi dan zahvale za vse milosti, ki smo jih prejeli, in za vso ljubezen in veselje, ki ga nosimo s seboj domov. Zdi se mi zelo pomembno, da je

romanje podprto z molitvijo, zato navadno prosim ljudi, ki ne grejo z nami na romanje, za molitveno podporo.

9. Zakaj ti toliko pomeni, da bi tudi drugi obiskali Medžugorje? Čemu bi jih rada pripeljala v ta kraj?

Imamo posebno milost, da živimo tako blizu in prav v tem času, ko se Marija spušča z nebes na ta košček zemlje. Res bi bilo škoda, da sem ne bi prihajali, potem pa bi kasneje ugotovili, kaj smo zamudili – sedaj, ko so še vsakodnevna prikazovanja, sedaj, ko nas Kraljica Miru preko svojih sporočil še vabi in opominja, kako lahko spremenimo svoje življenje, da sledimo Jezusu. V Medžugorje je najbolje priti prazen, vse težave in probleme je najbolje odložiti že na poti tja v Marijino naročje, prav tako tudi vse želje in

prošnje, tudi vseh tistih, ki so se ti priporočili v molitev. V Medžugorju se prepustimo Marijinemu vodstvu, izročimo se ji popolnoma in molimo po njenih namenih, kot nas večkrat prosi v sporočilih. Ko smo tako pripravljeni, prazni, nas lahko napolni z vsemi potrebnimi milostmi, ki jih potrebujemo potem v vsakodnevnem življenju do naslednjega romanja. Večkrat rečem romarjem na avtobusu na poti dol, naj se pogledajo, kakšni so, saj se bodo v Medžugorju spremenili, da se bodo težko prepoznali. In res, na poti nazaj ugotavljamo, da obrazi kar sijejo od veselja in ljubezni do bližnjega.

10. Kaj tebi pomeni ta kraj, zakaj ti je tako pri srcu?

Kraj konkretne božje navzočnosti. Navadno takega občutka ljubezni do soljudi ne občutim prav nikjer drugje. Navadno se ta občutek stopnjuje prvi dan zvečer pri sveti maši. Na koncu bi najraje kar objela vse navzoče. Če bi Medžugorje morala opisati v enem SMS sporočilu, bi napisala takole: »Medžugorje predstavlja pravi mir, veselje, vero, življenje in če želiš biti napolnjen z ljubeznijo, potem je to pravi kraj, kamor je prav, da prideš.«

Vabljeni na:

SREČANJE MEDŽUGORSKIH ROMARJEV

vsako drugo nedeljo v mesecu ob 14.30 uri,
(14. 7. 2013, 11. 8. 2013, 8. 9. 2013 ..)

v Ljubljani v cerkvi Sv. Trojice na Kongresnem trgu (pri Uršulinkah).
Molili bomo rožni venec, nato bo sv. maša, češčenje Najsvetejšega in pogovor.

Glasbeni del bo vodil Gašper.

Se vidimo!

NAZAJ K MARIJI

Hočeš nočeš je življenje prepredeno z minutami, dnevi, ko gre vse narobe, s težkimi preizkušnjami, ko ne zdržijo nobena človeška pravila, merila in pojasnila. Zakaj nam tolikokrat ne uspe, čeprav se na vso moč trudimo, da bi naredili stvari prav? A začnimo takole: »Zakaj pa ne razširimo rok in sprejmemo, kar nam je prišlo na pot? Je že tako, da brez nekoga in nikoli nikdar ne bo šlo ... brez Boga. Ko se zavemo tega, smo na pravi poti, čeprav ni človeško merljivih rezultatov. Sprejeti to, kar ti je dano in je del veliko večjega načrta, kot ga je naša pamet sposobna razumeti in sprejeti. Velik si takrat, ko se zaveš svoje majhnosti. A kaj je velikega v tem, da se zavedaš, kako majhen si? Teh besed človeški napuh nikoli ne želi slišati.

Ko se v Medžugorje z avtobusom podajaš prvič, se ubogo človeško srce še krči od teže človeških težav. Po prvi desетки se nekoliko pomiri, a pred tabo je dolga vožnja, ko še stojiš na robu med premlevanjem lastnih neuspehov. Kaj počnem tukaj, ko pa vendar besede včasih težko pomagajo? Opazuješ ljudi okoli sebe. Vsak zgodba zase, za bolj ali manj veselim obrazom skriva težave in razloge, da se odpravlja na pot. A vsem je skupna vera. Tako sprejeta med skupino popolnih neznancev se

nisem počutila nikoli. Vsak zate najde prijazno besedo, nakloni nasmeh, nihče ne obsoja. Čutiš, da si del širše družine, kjer si lahko človek in dragocen prav zaradi tega, kar si. In tam spoznaš ljudi, ki se ti globoko usidrajo v srce, ki so ti bili v ključnih trenutkih z besedami v oporo, ko si jo najbolj potreboval, in za katere v hvaležnosti moliš, ko se vrneš domov v vsakdanjik. In prav vse ti je na pot poslal Bog.

Naslednja postaja: Medžugorje. Po ramenih ti udriha sonce, vročina je za nekoga, ki je zimi ravnokar pomahal v slovo, kar malce prehuda. Sprva si želiš miru, a dnevi so zapolnjeni z druženjem, molitvijo in vzpenjanjem na hribe, ki se pnejo nad medžugorsko ravnico. Te hribe biča vročina, podnebj je tu ne prizanaša,

med trnjem, od stopinj zlizanim kamenjem, gručo romarjev, daleč od doma in težav počasi začutiš, kako se srce počasi mehča. Z grozo se zaveš,

kako zakrnelo je postalo in koliko molitve je potrebno, da se ga spet dotakne božja beseda. Marija je s tabo na vsakem koraku, počasi in vztrajno skozi molitev trka na srce in prebija kamniti oklep. Koliko molitve je razsute po tej zemlji! Hvala, Marija, za vsak oster kamen na Križevcu, hvala za vso molitev, ki sem jo bila sposobna izreči, ko pa mi je bilo doma poprej težko zmoliti eno samo desetko. Hvala za neverjeten mir in nevidni ščit, ki si ga v treh dneh naredila okrog mene, in za vse tri kamenčke v obliki srca, ki sem jih na Križevcu našla.

Najlepši del dneva je večerna molitev rožnega venca, maša in molitve za tem. Le pred kom na tem svetu lahko še razprostreš vse svoje težave, grehe, solze, ki se nenadzorovano ulijejo, in občutke krivde, on pa v te zameno objame in ti reče: »Odkupljen si«. In te ima rad točno takšnega, kot si, ker te je točno takšnega ustvaril in ker si zanj tako neskončno dragocen. Vse, kar lahko storiš, je, da slediš poti, ki ti

jo je pripravil, ti pa mu zaupaš. Ker bo vse v redu. Vedno bo vse tako, kot mora biti. In poskrbljeno bo zate. Tri ure minejo kot minute, ti pa se v nepopisni sreči in miru v poletno toplem večeru vrneš nazaj v apartma. Topla sapa se vije okrog tebe, ti pa kar lebdiš nad tlemi.

Ko se vrneš domov, se okolica tvojo mirno gladino hitro trudi vzvaloviti. In včasih ji to tudi uspe. A domov se vrneš z največjim orožjem, ki ni ne ostro ne topo in ne zadaja nobene bolečine. To je zavedanje, da ti vere, katere del si, ne more nihče vzeti, in da sta vedno dve rešitev za vse tvoje težave. Prva je neskončno zaupanje in druga rožni venec.

***Dragi otroci!...
Molite za svoje pastirje,
da vas bodo, po vašem postu in
molitvi,
mogli voditi v ljubezni.
Hvala vam.
2.2.2013***

ROMANJA

Od 14. do 20. julija: odhod iz Ljubljane 14. julija pozno zvečer, povratek 20. julija zjutraj. Prijave: Petra 030/308-686.

Od 31. julija do 6. avgusta, za Festival mladih: odhod iz Ljubljane ob 6. uri. Povratek 6. avgusta zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 in Klavdija 040/810-521 ali Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24.

Od 31. julija do 2. avgusta, za Festival mladih: odhod iz Kranja ob 19. uri, preko Ljubljane ob 19.20 uri, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21. uri. Povratek 2. avgusta zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 4. do 6. avgusta: odhod iz Ljubljane ob 18. uri, povratek 6. avgusta zjutraj, Duhovni vodja g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70 ali 041/225-612.

Od 8. do 11. avgusta z župnijo Sveti Peter Ljubljana, prijave: Petra 030/308-686.

Od 13. do 16. septembra, za križevo: odhod: ob 6. uri iz Ljubljane, povratek: 16. septembra zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24 ali Klavdija 040-810-521.

Od 4. do 7. oktobra, za rožnovensko nedeljo: odhod iz Ljubljane ob 6. uri, povratek: 7. oktobra zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24 ali Klavdija 040-810-521.

Od 26. do 29. oktobra, slovenska obala in Ilirska Bistrica. Odhod zjutraj, vrnitev 29. oktobra zvečer. Organizira župnija Izola. Prijave: 041/585-760 Suzana ali 031/259-037 Kornelij - stalni diakon

OBVESTILO ZA VODJE ROMANJ V MEDŽUGORJE

Vabljeni na izobraževanje za vodje, ki bo v soboto, 9. novembra 2013, s pričetkom ob 9. uri pri frančiškanih v Šiški, Černetova 20, Ljubljana. Organizira Društvo prijateljev Medžugorja pod duhovnim vodstvom g. Primoža Krečiča

Dar za posamezno številko (dvojno) 2€.

Dar za celoletno naročnino po pošti za leto 2013 je 15 €.

DAR IZ SLOVENIJE.

SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR.

Referenca prejemnika je SI00 2013.

DAR IZ INOZEMSTVA:

IBAN: SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBAS12X

DRUŠTVO MIR SLOVENIJE, LJUBLJANA, ČERNETOVA 20

Izdaja Društvo Mir Slovenija, Černetova ulica 20, 1000 Ljubljana.

Za prijave ali odjave revije lahko kličete: Frane 040/306-692,

Petra 030/308-686 od 16h-21h.

Dopise naslovite na: revija.mir@gmail.com

Tisk: Salve d.o.o, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

LJUBEZEN

25.februarja 2005. "Dragi otroci! Danes vas vabim, da boste moje iztegnjene roke v tem svetu, ki postavlja Boga na zadnje mesto. Vi otročiči pa postavite Boga na prvo mesto v vašem življenju. Bog vas bo blagoslovil in vam dal moči, da pričujete za Boga ljubezni in miru. Jaz sem z vami in posredujem za vse vas. Otročiči, ne pozabite, da vas ljubim z nežno ljubeznijo. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

